

Arrest

nr. 341 557 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, op 18 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 juli 2023 als begeleide minderjarige België binnen in het bezit van haar geboortecertificaat. Verzoeksters moeder verzoekt op 11 juli 2023 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar dochter als begeleide minderjarige ingediend. Op 28 maart 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Bij arrest met nummer 309 698 van 11 juli 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 1 augustus 2024 dient verzoeksters moeder namens verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 9 september 2025 neemt de adjunct-commissaris een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 september 2025 aan verzoeksters moeder aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je bezit de Somalische nationaliteit en bent op (...) maart 2022 geboren in Pafos, Cyprus.

Jouw moeder, S(...) A(...) Y(...) (CGVS: (...)), verklaarde geboren te zijn op (...) juni 2002 in Jeddah, Saudi Arabië. Toen ze 16 jaar oud was werd ze gedeporteerd naar Somalië, waarna ze vier maanden in Mogadishu verbleef. Hierna vertrok ze naar Cyprus, dat ze bereikte op 27 juli 2019. Ze diende hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 juli 2020 verkreeg ze de subsidiaire bescherming.

Begin 2021 begon jouw moeder een relatie met jouw vader M(...) A(...). Na jouw geboorte begon je moeder te merken dat Somaliërs naar hun land van herkomst werden gedeporteerd en besloot ze Cyprus te verlaten. Op 23 mei 2023 reisde je met jouw moeder naar België, waar zij op 11 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Voor dit verzoek werd op 28 maart 2024 door het CGVS een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen omdat jouw moeder reeds een subsidiaire beschermingsstatus in een andere EU lidstaat heeft, namelijk Cyprus. Er werd geoordeeld dat jouw moeder er niet in slaagde het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden te weerleggen.

Jouw moeder ging op 25 april 2024 in beroep tegen deze beslissing. Op 11 juli 2024 werd het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) verworpen omdat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend.

Op 1 augustus 2024 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Ze vreest dat jij bij terugkeer naar Cyprus geen verblijfsrecht zult hebben en ook dat jullie dakloos zullen worden. Ook verklaart ze te vrezen dat jullie naar Somalië zouden worden gedeporteerd en dat jij dan het slachtoffer zou worden van Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV).

Ter staving van jouw verzoek legt jouw moeder de volgende documenten neer: jouw geboorteakte, een registratiecertificaat van in Cyprus en een VGV-attest (intact).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat jij ten tijde van het persoonlijk onderhoud slechts 2,5 jaar oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van jouw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met jouw moeder S(...) A(...) Y(...) die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van jouw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Jouw advocaat was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-Generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van jouw moeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 11 juli 2023, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Er dient opgemerkt dat jij net zoals jouw moeder de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Cyprus. Dit blijkt uit navraag bij de Cypriotische asielautoriteiten (zie aanvraag derde landen d.d. 02.09.2025 in blauwe map, stuk 1). Daar werd bevestigd dat jij net zoals jouw moeder de subsidiaire bescherming in Cyprus hebt verkregen en jouw verblijfskaart tot 20 januari 2024 geldig was (ibid.).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in jouw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als de verblijfsdocumenten die jou werden uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die jou werd verleend, verlopen zouden zijn, niets erop wijst dat jouw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van jouw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat jij niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus, of dat, mocht dit het geval zijn, jouw verblijfsvergunning die verband houdt met jouw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Wat betreft de verklaring van jouw moeder dat jullie in Cyprus dakloos zouden worden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18.11.2024 (verder NPO), p.4) dient gewezen te worden op de argumentatie van de beslissing van het CGVS in kader van het verzoek van jouw moeder (zie blauwe map, stuk 2).

Jouw moeder verklaart verder een afzonderlijk verzoek voor jou te hebben ingediend omdat ze vreest dat jullie bij terugkeer naar Cyprus gedepoteerd zullen worden naar Somalië en jij hier VGV zal moeten ondergaan (NPO, p.4). Er dient gewezen te worden op de vaststelling dat naar Somalië gaan voor jou niet aan de orde is aangezien jij in Cyprus verblijfsrecht geniet. Dat jij dus gevaar loopt als jij naar Somalië zou gaan is een louter hypothetische vrees die niet actueel noch reëel is.

Bovenstaande doet concluderen dat jouw moeder er niet in slaagde eigen feiten aan te halen die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Jouw geboorteakte (groene map, stuk 1) en registratiecertificaat (groene map, stuk 2) tonen aan dat jij in Cyprus bent geboren en geregistreerd, wat niet betwist wordt in deze beslissing.

Het VGV-attest dat jouw moeder voorlegt (groene map, stuk 3) toont aan dat jij niet besneden bent, wat wederom niet ter discussie staat in deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ook dient benadrukt dat jij over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Cyprus en jij om die reden niet mag teruggestuurd worden naar Somalië."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 30 september 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoekster heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 7 oktober 2025 gemeld dat ze bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Beoordeling

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van wapengelijkheid tussen de partijen". Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de materiële motiveringsplicht, het hoger belang van het kind, artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en artikel 149 van de Grondwet geschonden acht.

In een eerste onderdeel van haar middel geeft verzoekster een theoretische toelichting bij enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen.

In een tweede onderdeel van haar middel betoogt verzoekster als volgt:

"2.1 Schending van artikel 57/6, §3, 6° Vreemdelingenwet

Artikel 57/6, §3, 6° Vw laat niet-ontvankelijkheid slechts toe indien de minderjarige geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen. Verzoekster heeft evenwel kind-specifieke feiten aangevoerd, met name: haar zeer jonge leeftijd, het reële risico op vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Somalië, en de onzekerheid over effectieve toegang tot rechten in Cyprus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat het CGVS in dergelijke gevallen concreet moet motiveren waarom de aangevoerde feiten geen afzonderlijk onderzoek vergen, en dat een loutere verwijzing naar het dossier van de ouder onvoldoende is. In arresten a307123 (24 mei 2024) en a327176 (23

mei 2025) werd expliciet vernietigd omdat het CGVS niet uitlegde waarom de kind-eigen elementen geen aparte beoordeling behoeften.

Bovendien heeft het CGVS de ontvankelijkheidsvraag verward met een gegrondheidsoordeel: het bestempelt het VGV-risico als “hypothetisch” omdat Cyprus bescherming biedt. De RvV heeft echter benadrukt dat de toets op dit niveau beperkt is tot de vraag óf er eigen feiten bestaan die een apart onderzoek rechtvaardigen, niet of die feiten reeds ongegrond zijn.

2.2 Schending van het hoger belang van het kind (art. 3 IVRK; art. 24 EU-Handvest)

Het hoger belang van het kind moet volgens art. 3 IVRK en art. 24 EU-Handvest een primaire overweging vormen. De VN-Kinderrechtencommissie preciseerde in General Comment nr. 14 dat een beslissing een herkenbare belangenafweging moet bevatten die de relevante criteria (leeftijd, identiteit, kwetsbaarheid, continuïteit van zorg) bespreekt.

De RvV vernietigde reeds herhaaldelijk CGVS-beslissingen die geen concrete best-interests-afweging bevatten. In a272633 (12 mei 2022) en a235459 (21 april 2020) werd geoordeeld dat het louter verwijzen naar “mutual trust” of naar het bestaan van een status in een andere lidstaat niet volstaat om het hoger belang van het kind te verantwoorden.

In casu ontbreekt elke afweging: er wordt niet uitgelegd waarom de niet-ontvankelijkheid, ondanks leeftijd, kwetsbaarheid en genderspecifiek risico, toch het hogere belang van verzoekster zou dienen. Dit vormt een manifeste schending van art. 3 IVRK en art. 24 Handvest.

2.3. Schending van de zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht

Wanneer een verzoeker reeds bescherming geniet in een andere lidstaat, moet worden onderzocht of hij of zij bij terugkeer daar effectief toegang heeft tot basisrechten. Volgens het Hof van Justitie (Jawo, C-163/17; Ibrahim, C-297/17 e.a.) is een loutere verwijzing naar de formele status onvoldoende: er moet worden nagegaan of er geen risico bestaat op “extreme materiële armoede”.

De RvV past deze norm consequent toe. In a326887 (19 mei 2025) en in overzichtsbeslissing nr. 300342 (22 januari 2024) benadrukte de Raad dat het CGVS betrouwbare en geactualiseerde informatie moet gebruiken over de praktische toegang tot huisvesting, uitkeringen en documentatie, en dat een abstracte verwijzing naar “hernieuwing mogelijk” ontoereikend is.

Het bestreden besluit blijft beperkt tot speculatieve aannames: dat documenten “gewoon” kunnen worden verlengd en dat opvang vanzelfsprekend beschikbaar is. Er is geen dossiergebonden analyse van wachttijden, opvangcapaciteit of integratiemogelijkheden.

2.4. Schending van art. 3 EVRM en art. 4 EU-Handvest

Volgens het EHRM (Tarakhel t. Zwitserland) moeten gezinnen met jonge kinderen bij terugkeer naar een andere lidstaat beschikken over individuele garanties dat passende opvang en gezins-eenheid gewaarborgd zijn. De RvV verwijst geregeld naar Tarakhel en vernietigt beslissingen waarbij het CGVS geen enkele garantie vroeg of verkreeg.

In casu zijn er geen individuele garanties verstrekt omtrent huisvesting of opvang bij aankomst in Cyprus. Het bestreden besluit stelt verzoekster dus bloot aan een reëel risico op een behandeling in strijd met art. 3 EVRM en art. 4 Handvest.

2.5. Procedurele tekortkomingen en motiveringsgebreken

Tot slot schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht (art. 39/65 Vw en art. 149 Gw) omdat:

- de ontvankelijkheidstoets en gegrondheidstoets werden vermengd;
- essentiële kind-eigen elementen (VGV, leeftijd, kwetsbaarheid) niet besproken zijn;
- de motieven algemeen en niet-dossiergebonden zijn.

De RvV vernietigde reeds in a286669 (27 maart 2023) en a307123 (24 mei 2024) beslissingen die met dergelijke gebreken behept waren.

2.6. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht – onduidelijkheid omtrent het verblijfsstatuut van verzoekster in Cyprus

2.6.1. Feitelijke basis

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 18 november 2024 blijkt dat:

- verzoekster nooit een eigen asielprocedure in Cyprus doorlopen heeft;
- het enige document dat zij ontving een geel attest van registratie was, zonder dat dit een verblijfskaart of internationale beschermingsstatus inhield;
- de vader van verzoekster in Cyprus een negatieve beslissing ontving en aldus geen statuut had;
- de moeder verklaarde dat zij herhaaldelijk werd doorverwezen met de boodschap “kom later terug”, zonder dat er ooit een formele beslissing ten aanzien van de dochter werd genomen;
- de moeder bovendien stelde dat, mocht verzoekster enkel haar statuut kunnen “erven”, dit haar structureel de toegang tot gezinshereniging met haar vader zou ontzeggen, waardoor zij hem definitief niet meer zou kunnen zien.

Deze elementen werden expliciet in het gehoor aangebracht, maar niet onderzocht of weerlegd in de bestreden beslissing.

2.6.2. Juridisch kader

Het CGVS verklaarde het verzoek niet-ontvankelijk o.g.v. art. 57/6, §3, 6° Vw, met de stelling dat verzoekster in Cyprus reeds subsidiaire bescherming genoot. Deze vaststelling is echter feitelijk onzeker en werd niet zorgvuldig onderzocht.

Volgens vaste RvV-rechtspraak moet het CGVS, alvorens een verzoek niet-ontvankelijk te verklaren wegens bestaande bescherming in een andere lidstaat, nagaan en motiveren dat de verzoeker daadwerkelijk en effectief beschikt over die status. Het volstaat niet te verwijzen naar het statuut van de ouder of naar een vermoeden van overdraagbaarheid.

- In arrest a325605 van 23 april 2025 vernietigde de Raad een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat het CGVS niet concreet had aangetoond dat de minderjarige effectief internationale bescherming genoot in de betrokken lidstaat.

- Ook in arrest a326395 van 2025 oordeelde de Raad dat twijfel over het bestaan of de draagwijdte van een buitenlands statuut niet kan leiden tot een niet-ontvankelijkverklaring, tenzij dit ondubbelzinnig is vastgesteld. Door zonder verificatie of bewijs aan te nemen dat verzoekster subsidiaire bescherming had in Cyprus, schendt het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel (art. 62, §2 Vw) en de motiveringsplicht (art. 39/65 Vw).

2.6.3. Specifiek kind-eigen element: recht op gezinshereniging

Daarnaast werd door de moeder benadrukt dat verzoekster in Cyprus enkel subsidiaire bescherming zou kunnen “erven” en daardoor geen toegang zou hebben tot gezinshereniging met haar vader. Dit is een kind-specifiek element met directe impact op haar recht op gezinsleven (art. 8 EVRM; art. 7 EU-Handvest).

Het CGVS gaat hier volledig aan voorbij. Volgens de RvV is het echter verplicht om dergelijke kind-specifieke gevolgen mee te wegen in de ontvankelijkheidstoets (zie supra Middel 1 en Middel 2). Het niet behandelen hiervan maakt de beslissing ook op dit punt gebrekking gemotiveerd.

2.6.4. Tussenconclusie

De bestreden beslissing steunt op een feitelijk onjuiste veronderstelling dat verzoekster over subsidiaire bescherming in Cyprus beschikte, hoewel uit het gehoor blijkt dat dit onzeker is en nooit formeel werd bevestigd. Het CGVS heeft nagelaten dit cruciale punt zorgvuldig te onderzoeken en heeft bovendien geen aandacht besteed aan de bijkomende kind-eigen gevolgen m.b.t. gezinshereniging.

De beslissing schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, en dient ook om die reden vernietigd te worden.”

In een derde onderdeel van haar middel verwijst verzoekster naar, en citeert zij uit, een landenrapport van AIDA, waarvan de referentie ontbreekt, en een artikel van Infomigrants van 19 maart 2021 aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Cyprus. Verzoekster stelt dat het voor haar “*geheel onduidelijk te begrijpen (is) waarop het CGVS zich baseert om te stellen dat er van discriminatie geen sprake is in Cyprus*”.

In een vierde onderdeel van haar middel wijst verzoekster erop dat haar moeder in Cyprus erkend is als subsidiair beschermde en niet als vluchteling en dat de Cypriotische autoriteiten haar moeder duidelijk hebben aangegeven dat het een tijdelijke bescherming betreft die op elk moment ingetrokken kan worden, waarbij ze gedepoteerd zal worden naar Somalië. Ze stelt dat Cyprus wel degelijk aan deportaties naar herkomstlanden doet, en verwijst naar algemene informatie inzake intrekkingen van de subsidiaire beschermingsstatus in Cyprus, vevat in voormeld rapport van AIDA. Zij voert aan dat wanneer haar status in Cyprus ingetrokken wordt, ze aldus geen beroep zal kunnen doen op een raadsman nu de Cypriotische overheden hierin niet voorzien en de “*NGO’s verzadigd zijn waardoor geen rechtsbijstand voor verzoekster gegarandeerd kan worden*”. Tevens betoogt ze dat Cyprus afgewezen asielzoekers mensonwaardig behandelt en hen terugstuurt naar hun herkomstland zonder een degelijk onderzoek gevoerd te hebben.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat, samen gelezen met artikel 57/9, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van *“het beginsel van wapengelijkheid”*, van de rechten van verdediging en van het recht op tegenspraak, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze beginselen *in casu* geschonden acht.

3.2.2.3. Artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepalingen schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

3.2.2.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat na onderzoek van alle stukken aanwezig in verzoeksters administratief dossier dient vastgesteld te worden dat haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden omdat haar moeder er niet in slaagde eigen feiten aan te halen die een afzonderlijk verzoek voor verzoekster rechtvaardigen. De adjunct-commissaris licht toe dat uit de verklaringen van verzoeksters moeder afgelegd op het CGVS blijkt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 11 juli 2023, waarvoor de weigeringsbeslissing nu definitief is. De adjunct-commissaris overweegt in dit kader dat (i) verzoekster net zoals haar moeder de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Griekenland, (ii) zelfs als de verblijfsdocumenten die haar werden uitgereikt verlopen zouden zijn, niets erop wijst dat haar status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is, (iii) wat betreft de argumentatie van haar moeder dat zij in Cyprus dakloos zouden worden, gewezen dient te worden op de argumentatie van de beslissing van het CGVS in het kader van het verzoek van haar moeder, (iv) de vrees om bij terugkeer naar Cyprus gedepoteerd te zullen worden naar Somalië en daar vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) te zullen moeten ondergaan, een louter hypothetische vrees is die niet actueel, noch reëel is en (v) de door haar moeder neergelegde documenten dit niet kunnen wijzigen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder een verzoek om internationale bescherming indiende op 11 juli 2023 en dat zij in het kader van haar verzoek op het CGVS werd gehoord. Op 28 maart 2024 werd in het kader van dit verzoek een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen omdat verzoeksters moeder reeds subsidiaire bescherming in Cyprus geniet. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest met nummer 309 698 van 11 juli 2024. Op 1 augustus 2024 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Omdat verzoekster op dat moment nog maar tweeënhalf jaar oud was, werd haar moeder in haar naam gehoord. Verzoeksters moeder verklaarde dat ze geen vertrouwen heeft in het systeem in Cyprus en bang is dat ze dakloos zal worden en er alleen voor zal staan (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Tevens stelt ze bang te zijn dat haar dochter naar Somalië zal worden teruggestuurd en ze er het slachtoffer zal worden van VGV (*Ibid.*). Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekster haar geboorteakte, een registratiecertificaat van in Cyprus en een VGV-attest neer (AD, stuk 5, 'Documenten').

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In dit geval blijkt uit de verklaringen van jouw moeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 11 juli 2023, waarvoor de beslissing nu definitief is.

*Er dient opgemerkt dat jij net zoals jouw moeder de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Cyprus. Dit blijkt uit navraag bij de Cypriotische asielautoriteiten (zie aanvraag derde landen d.d. 02.09.2025 in blauwe map, stuk 1). Daar werd bevestigd dat jij net zoals jouw moeder de subsidiaire bescherming in Cyprus hebt verkregen en jouw verblijfskaart tot 20 januari 2024 geldig was (*ibid.*).*

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale

beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in jouw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als de verblijfsdocumenten die jou werden uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die jou werd verleend, verlopen zouden zijn, niets erop wijst dat jouw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van jouw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat jij niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus, of dat, mocht dit het geval zijn, jouw verblijfsvergunning die verband houdt met jouw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Wat betreft de verklaring van jouw moeder dat jullie in Cyprus dakloos zouden worden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18.11.2024 (verder NPO), p.4) dient gewezen te worden op de argumentatie van de beslissing van het CGVS in kader van het verzoek van jouw moeder (zie blauwe map, stuk 2).

Jouw moeder verklaart verder een afzonderlijk verzoek voor jou te hebben ingediend omdat ze vreest dat jullie bij terugkeer naar Cyprus gedeponeerd zullen worden naar Somalië en jij hier VGV zal moeten ondergaan (NPO, p.4). Er dient gewezen te worden op de vaststelling dat naar Somalië gaan voor jou niet aan de orde is aangezien jij in Cyprus verblijfsrecht geniet. Dat jij dus gevaar loopt als jij naar Somalië zou gaan is een louter hypothetische vrees die niet actueel noch reëel is.

Bovenstaande doet concluderen dat jouw moeder er niet in slaagde eigen feiten aan te halen die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Jouw geboorteakte (groene map, stuk 1) en registratiecertificaat (groene map, stuk 2) tonen aan dat jij in Cyprus bent geboren en geregistreerd, wat niet betwist wordt in deze beslissing.

Het VGV-attest dat jouw moeder voorlegt (groene map, stuk 3) toont aan dat jij niet besneden bent, wat wederom niet ter discussie staat in deze beslissing.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argumenten of elementen aan op grond waarvan dient te worden besloten dat de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, onjuist of onredelijk zouden zijn.

Verzoekster voert aan dat ze “*kind-specifieke*” feiten heeft aangehaald, en wijst onder andere op haar zeer jonge leeftijd. De Raad merkt op dat verzoekster nalaat dit element verder uit te werken en toe te lichten in welke zin haar jonge leeftijd afbreuk zou doen aan de vaststelling dat haar verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op gronden die haar moeder reeds heeft aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van 11 juli 2023. Waar verzoekster in dit kader tevens verwijst naar “*het reële risico op vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Somalië, en de onzekerheid over effectieve toegang tot rechten in Cyprus*”, herhaalt zij louter elementen die haar moeder reeds aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en waaromtrent gemotiveerd wordt in de beslissing die inzake dit verzoek op 28 maart 2024 werd genomen (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 2, beslissing moeder). Verzoeksters kritiek dat in de bestreden beslissing de ontvankelijkheidsvraag verward wordt met de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek, waar de vrees voor VGV in hoofde van verzoekster bestempeld wordt als hypothetisch omdat zij in Cyprus bescherming geniet, doet niets af aan het feit dat deze vrees reeds door haar moeder werd aangehaald in het kader van dier verzoek om internationale bescherming, noch aan de vaststelling dat dit geen vrees ten aanzien van Cyprus betreft, waardoor dit hoe dan ook niet kan worden weerhouden als een eigen feit dat een apart verzoek in hoofde van verzoekster rechtvaardigt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan evenmin overtuigen waar ze aanvoert dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat ze in Cyprus reeds subsidiaire bescherming genoot feitelijk onzeker is en niet zorgvuldig onderzocht werd, daar uit het administratief dossier blijkt dat de Cypriotische autoriteiten bevestigd hebben dat zowel verzoekster als haar moeder over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 1, aanvraag derde landen). Nu op basis van de informatie aanwezig in het dossier redelijkerwijs niet kan worden betwist dat verzoekster net zoals haar moeder de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Cyprus, is de verwijzing in het verzoekschrift naar meerdere tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 november 2024 aangebrachte elementen op grond waarvan dit gegeven alsnog in twijfel wordt getrokken, *in casu* niet dienstig. De stelling van haar moeder dat verzoekster bij terugkeer naar Cyprus haar beschermingsstatuut enkel zal “erven”, kan niet worden aangenomen. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat verzoekster daardoor geen toegang zou hebben tot gezinshereniging met haar vader, wat hoe dan ook een blote bewering is.

De Raad merkt op dat in zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus niet of onvoldoende zal kunnen uitoefenen en hekelt dat de bestreden beslissing zich wat dit betreft tot speculatieve aannames beperkt, zij geen eigen feiten aanvoert die een apart verzoek in haar hoofde rechtvaardigen, nu reeds in voormelde beslissing genomen in hoofde van haar moeder wordt ingegaan op de moeilijkheden waarmee zij als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geconfronteerd werd op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand en huisvesting. Zo verzoeksters moeder van oordeel is dat er inzake de situatie waarin zij en verzoekster in geval van een terugkeer naar Cyprus zullen terechtkomen op het vlak van documenten, huisvesting, integratie, etc. nieuwe elementen aan de orde zijn die de eerdere beoordeling kunnen wijzigen, kan niet worden ingezien waarom zij deze elementen niet zou kunnen aanvoeren in het kader van een eventueel volgend verzoek in eigen naam.

Verder is de kritiek, onder verwijzing naar het arrest *Tarakhel* (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, nr. 29217/12), dat er *in casu* geen individuele garanties zijn verstrekt omtrent huisvesting of opvang bij aankomst in Cyprus, niet dienstig. In het arrest *Tarakhel* oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien de Zwitserse autoriteiten een Afghaanse koppel met zes kinderen terugsturen naar Italië met toepassing van de Dublin-Verordening zonder vooraf individuele garanties te hebben verkregen van de Italiaanse autoriteiten dat de betrokken verzoekers om internationale bescherming daar een behandeling zouden krijgen die aangepast is aan de leeftijd van de kinderen en dat het gezin samen zou blijven. Verzoekster wordt *in casu* niet geconfronteerd met een gedwongen overdracht naar Italië met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Onderhavige aanvraag wordt immers door de Belgische asielinstanties behandeld. Derhalve kan verzoekster zich op voormelde rechtspraak van het EHRM niet dienstig beroepen.

Voorts kan verzoeksters betoog, waar ze verwijst naar algemene informatie aangaande obstakels waarmee verzoekers om internationale bescherming in Cyprus worden geconfronteerd en aanvoert dat het geheel onduidelijk is “*waarop het CGVS zich baseert om te stellen dat er van discriminatie geen sprake is in Cyprus*”, niet overtuigen. De Raad wijst erop dat de door verzoekster aangehaalde informatie niet relevant is, daar zij en haar moeder geen verzoeker om internationale bescherming, doch wel een begunstigde ervan zijn in Cyprus, en er bovendien nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake zou zijn van discriminatie in Cyprus.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op een vrees voor deportatie, omdat de Cypriotische autoriteiten aan haar moeder aangegeven zouden hebben dat de subsidiaire beschermingsstatus een tijdelijke bescherming is die op elk moment ingetrokken kan worden, dient de Raad vast te stellen dat er geen enkele indicatie is dat de status van verzoekster of haar moeder ingetrokken is of zal worden, waardoor dit een louter hypothetische vrees is.

Verzoekster verwijst verder nog naar algemene informatie om te stellen dat afgewezen asielzoekers in Cyprus mensonwaardig behandeld worden en teruggestuurd worden naar hun land van herkomst zonder dat er een degelijk onderzoek is gevoerd. In dit kader wijst de Raad er echter op dat verzoekster geen afgewezen asielzoeker is in Cyprus, doch wel een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor haar betoog niet dienstig is.

Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift herhaaldelijk gewag maakt van vernietigingen die in werkelijkheid verwerpingen betreffen.

3.2.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek in haar hoofde rechtvaardigen. Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en dient het beroep te worden verworpen.

3.2.6. Aangezien niet blijkt dat *in casu* ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. De Raad wijst er nog op dat, waar verzoekster de schending aanvoert van het hoger belang van het kind, het de adjunct-commissaris in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem of haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en desgevallend eerst na te gaan of de beschermingsverzoeken van minderjarige verzoekers al dan niet ontvankelijk kunnen worden verklaard. De Raad wijst erop dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming, *quod in casu*, de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling enkel dient te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het “belang van het kind” is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest met nummer 223.630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...”*

Verder blijkt dat de adjunct-commissaris rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoeksters moeder werd op het CGVS gehoord in aanwezigheid van hun advocaat en zij hebben daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, op haar van toepassing is. De adjunct-commissaris heeft derhalve tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg haar moeder, omwille van verzoeksters jonge leeftijd, de mogelijkheid verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt het dossier terug over te maken aan het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT